

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne [datum] odvolání obžalovaného [jméno obžalovaného], narozeného [Datum narození obžalovaného], číslo jednací 7 T 62/2024 – 1442, ze dne 4. prosince 2024, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného zamítá.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Berouně uznal obžalovaného [jméno obžalovaného] vinným celou řadou trestných činů.

Pod I.1., se obžalovaný, podle skutkových zjištění soudu prvního stupně, dopustil zločinu týrání svěřené osoby dle § 198 odst. 1, 2 písm. c), d) tr. zákoníku, zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku a přečinu zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1, 3 tr. zákoníku, přičemž skutek je popsán tak, že v přesně nezjištěné době v období od roku 2012 do [datum], kdy byl ze strany [právnícká osoba] vykázán ze společného obydlí na adrese [adresa], [adresa], na různých místech, kde spolu žili, konkrétně nejméně v [adresa], v [adresa], na ubytovně u prodejny Penny a v sociálním bytě [adresa], v [adresa] na ubytovně naproti fotbalovému hřišti a v místě posledního bydliště v [adresa] v různě dlouhých cyklech často pod vlivem drogy pervitinu nebo marihuany nebo v době abstinenčních příznaků zle nakládal se svojí partnerkou [jméno FO], ročník [rok], a společnými nezletilými dětmi [jméno FO], ročník [rok], [jméno obžalovaného], ročník [rok], [jméno FO], ročník [rok], se stupňující se intenzitou a četností jednotlivých fyzických, slovních i jiných útoků, ačkoli měl dle § 858 a § 884 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, povinnost pečovat o své děti, zejména o jejich zdraví, tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj, zajišťovat jejich ochranu, výchovu a vzdělání, být pro ně vzorem a volit přiměřené výchovné prostředky, přičemž nezletilé děti byly také opakovaně přítomny zlému nakládání otce s jejich matkou. Podrobně je skutkový stav popsán v rozsudku soudu prvního stupně.

Bod I.2. je popsán tak, že obžalovaný v přesně nezjištěné době na přelomu ledna a února 2024 v místě bydliště na adrese [adresa], [adresa], kde žil společně s poškozenou [jméno FO] a odkud byl dne [datum] vykázán ze společného obydlí [právnícká osoba] na dobu 10ti dnů, hrozil v souvislosti s jeho vykázáním poškozené, která byla v tu dobu těhotná, že „jak zjistí, že ho poškozená udala na policii za domácí násilí, a půjde sedět, tak ji podřízne“, přičemž taková hrozba vzbudila v poškozené s ohledem na předchozí násilné a agresivní jednání obviněného obavu o její zdraví a život. Toto jednání bylo právně kvalifikováno jako přečin nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku.

Soud prvního stupně pak uznal obžalovaného vinným pod bodem I.3., přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se obžalovaný dopustil tak, že v přesně nezjištěné době nejméně však od dubna 2012 do května 2013 a dále od dubna 2023 do počátku března 2024 nejméně v obci [adresa] poskytl bez povolení bezúplatně v nepravidelných intervalech průměrně jednou do měsíce celkem v cca 35 případech své družce [jméno FO] přesně nezjištěné množství drogy pervitin ve formě krystalické látky o nezjištěné koncentraci, která obsahuje psychotropní látku metamfetamin, jež je zařazena do seznamu č. II. Úmluvy o psychotropních látkách zveřejněné ve vyhlášce Ministerstva zahraničních věcí č. 62/1989 Sb. a je uvedena v příloze č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb. k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, s tím, že při nitrožilní aplikaci drogy dávku vždy připravil a poškozené pomohl aplikovat.

Soud prvního stupně taktéž uznal pod bodem I. 4. obžalovaného vinným že, v přesně nezjištěné době do [datum] alespoň na adrese [adresa], zle nakládal s fenou křížence pitbulteriéra slyšící na jméno „[jméno]“, ročník 2013, s označením čipu č. 96700009575671, která byla v jeho vlastnictví, zejména tím, že ji omezoval tak, že ji přivazoval k topení v domě i nasazoval náhubek, opakovaně ji fyzicky trestal včetně kopů nohou či házení a neposkytoval jí pravidelně dostatek pohybu a potravy, protože fena vyplašeně reagovala i na pouhé zvednutí ruky či pracovního nástroje a byla vyhublá a podvyživená s váhou 19.5 kg, ačkoli odpovídající váha by u ní byla 25-26 kg, a se zhoršeným výživným stavem BCS stupně 2-3 na škále 1. kachexie až 9. obezita, a následně patrně z důvodu finanční nouze a bytové tísně v přesně nezjištěné době dne [datum] zřejmě v čase od 14:00 do 16:00 hodin fenu uvázal v křovinatém porostu u polní cesty, kam nebylo dobře vidět, která navazuje na pozemní komunikaci č. III/11531 nacházející se na parcele č. [hodnota] v katastrálním území [adresa], s místním označením „U výtahu“, kdy vodička záměrně uvázal na několik uzlů, aby se fena neměla možnost z vodička sama dostat, načež ji trvale opustil, v důsledku čehož byla fena ponecháním v létě bez možnosti přístupu k potravě a vodě vystavena vysoké míře stresu a utrpení a bez jejího nálezu dne [datum] v 19:30 hodin by mohlo dojít později k její smrti v důsledku zejména kardiovaskulárního selhání v souvislosti s dehydratací nebo metabolického vyčerpání organismu, čehož si musel být také s ohledem na dlouhodobé chování psů vědom, ale neučinil žádné opatření směřující k tomu, aby takovému následku zabránil s tím, že ve dnech tomu předcházejících zvažoval také veterinární utracení feny z důvodu údajných zdravotních potíží, k čemuž nedošlo, přičemž tak porušil minimálně § 4 odst. 1 písm. c) bod 1, písm. k), n), p) a t) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání. Toto jednání obžalovaného soud prvního stupně právně posoudil jako zločin týrání zvířat ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 k § 302 odst. 1, 2, písm. a), 3, písm. b),c) tr. zákoníku.

Dále soud prvního stupně uznal v bodu I.5. obžalovaného vinným, že v období od [datum] do [datum] v obci [adresa], [adresa], ale i na jiných místech, ačkoli bylo proti jeho osobě vedeno 5 exekučních řízení na celkovou vymáhanou částku minimálně 116.562,59 Kč bez nákladů a příslušenství, jichž si s ohledem na svoji životní situaci a nesplacené dluhy musel být vědom, kdy v rámci nich byl poučen o tzv. generálním inhibitoriu, že nesmí dle § 44a odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, po doručení usnesení nebo vyrozumění o zahájení exekučního řízení nakládat se svým majetkem mimo běžné správy, přesto se záměrem vyhnout se účinkům probíhajících exekučních řízení a znemožnit vymození příslušných exekučních titulů nechal své finanční prostředky získané především z výkonu různých prací nebo sociálních dávek posílat na bankovní účet č. [č. účtu] vedený u [právnícká osoba]. a založený dne [datum] na jeho nezletilou dceru [jméno FO], ročník 2013, aby vyloučil jejich postihnutí v exekučním řízení, soudním exekutorů splátky dobrovolně neplatil a získané finanční prostředky použil blíže nezjištěným způsobem pro svoji potřebu, aniž by exekučně vymáhané dluhy byly řádně uhrazeny, konkrétně si takto nechal zaslat:

- v době od [datum] nejméně do [datum] z účtu Úřadu práce – Krajské pobočky v Příbrami sociální dávky v celkové výši 862.809 Kč,
- v době od [datum] do [datum] z účtu České zprávy sociálního zabezpečení [adresa] nemocenské dávky v celkové výši 18.834 Kč,
- v době od [datum] do [datum] z účtu zaměstnavatele obviněného Městského sportovního centra [adresa] pravidelnou výplatu v celkové výši 544.288 Kč,
- dne [datum] z účtu zaměstnavatele obviněného [jméno FO] výplatu ve výši 5.000 Kč,
- v době od [datum] do [datum] z účtu matky obviněného [jméno FO] finanční prostředky ve výši 14.700 Kč,
- ze svého účtu č. [č. účtu] za období od [datum] do [datum] finanční hotovost v celkové výši 57.489,36 Kč, z účtu č. [č. účtu] dne [datum] částku [částka], a z účtu č. [č. účtu] dne [datum] částku 300 Kč, celkem částku 67.789,36 Kč,

- a další drobnější položky z dalších účtů,

kdy příchozí částky na uvedený účet činí celkem 1.611.603,36 Kč,

čímž způsobil svým věřitelům škodu minimálně ve výši přiznaných jistin v části dosud nevyhozených pohledávek a dále ve výši dosud nevyhozeného příslušenství, která s ohledem na celkovou výši dluhů i celkovou výši odkloněných finančních prostředků jistě převyšuje částku 50.000 Kč, a efektivně znemožnil svým věřitelům vymožení celého finančního plnění z jejich pohledávek přiznaných vykonatelnými exekučními tituly, konkrétně:

a) vyzooměním o zahájení exekuce soudního exekutora [tituly před jménem] [jméno FO] z Exekutorského úřadu [adresa] ze dne [datum] ve věci vedené pod sp. zn. [spisová značka] měl být vyzooměn o tom, že proti němu bylo zahájeno exekuční řízení k vymožení nároku oprávněného na základě rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne [datum], č. j. [spisová značka], na zaplacení dlužné částky 19.637,53 Kč s příslušenstvím ve prospěch věřitele [právníká osoba].,

b) vyzooměním o zahájení exekuce soudního exekutora [tituly před jménem] [jméno FO], LL. M., z Exekutorského úřadu [adresa] ze dne [datum] ve věci vedené pod sp. zn. [spisová značka] měl být vyzooměn o tom, že proti němu bylo zahájeno exekuční řízení k vymožení nároku oprávněného na základě rozsudku Okresního soudu v [adresa]. 7. 2013, č. j. [spisová značka], na zaplacení dlužné částky 32.208,36 Kč s příslušenstvím ve prospěch věřitele [právníká osoba].,

c) vyzooměním o zahájení exekuce soudního exekutora [tituly před jménem] [jméno FO] z Exekutorského úřadu [adresa] ze dne [datum] ve věci vedené pod sp. zn. [spisová značka] měl být vyzooměn o tom, že proti němu bylo zahájeno exekuční řízení k vymožení nároku oprávněného na základě rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne [datum], č. j. ČTÚ-155 730/2011-638/III. vyř.- UhT, na zaplacení dlužné částky 28.748,70 Kč s příslušenstvím ve prospěch věřitele [právníká osoba].,

d) vyzooměním o zahájení exekuce soudního exekutora [tituly před jménem] [jméno FO] z Exekutorského úřadu [adresa] ze dne [datum] ve věci vedené pod sp. zn. [spisová značka] měl být vyzooměn o tom, že proti němu bylo zahájeno exekuční řízení k vymožení nároku oprávněného na základě rozsudku Okresního soudu v Kladně, ze dne [datum], č. j. [spisová značka], na zaplacení dlužné částky 968,00 Kč s příslušenstvím ve prospěch věřitel [právníká osoba].,

e) vyzooměním o zahájení exekuce soudního exekutora [tituly před jménem] [jméno FO] z Exekutorského úřadu [adresa] - město ze dne [datum] ve věci vedené pod sp. zn. [spisová značka], měl být vyzooměn o tom, že proti němu bylo zahájeno exekuční řízení k vymožení nároku oprávněného na základě rozhodnutí [právníká osoba] [adresa] ze dne [datum], č. j. S-MUHO/947/2012/TAD 40, na zaplacení dlužné částky 35.000 Kč s příslušenstvím ve prospěch věřitele města [adresa]. Tento skutek byl právně kvalifikován jako pokračující přečin poškozování věřitele dle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a jednak jako pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Konečně soud prvního stupně uznal obžalovaného vinným pod bodem II. 6. i pokračujícím přečinem maření spravedlnosti dle § 347a odst. 2, 3 písm. a), d) tr. zákoníku, jež je popsán tak, že v přesně nezjištěné době od konce června 2024 nejméně do [datum] z Vazební věznic [adresa], kde byl omezen na osobní svobodě z důvodu vazby v rámci trestního stíhání vedeného policejním orgánem Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor [adresa], Oddělení obecné kriminality, pod sp. zn. KRPS-22460/TČ-2024-010271, poté, co u něho pomínul důvod vazby koluzní dle § 67 písm. b) trestního řádu, kontaktoval opakovaně téměř denně telefonicky na telefonním čísle [tel. číslo] nebo prostřednictvím dopisů svou bývalou družku poškozovanou [jméno FO], která v uvedené trestní věci opakovaně dne [datum], [datum] a [datum] vypovídala jako svědek s povinností svědčit dle § 97 trestního řádu, kdy minimálně v rámci telefonních hovorů ze dne 24. 6., 25. 6., 27. 6., 28. 6., 29. 6., 1. 7., 2. 7., 3. 7., 4. 7. 2024 a dopisů ze dne 24. 6., 25. 6., 30. 6. 2024 ji především žádal o to, aby stáhla obvinění

nebo křivě svědčila v jeho prospěch, popřípadě aby nedala souhlas s jeho trestním stíháním, chtěl, aby se spojila s jeho obhájce a napsala jeho obhájci vyjádření nebo šla na policii než „uzavrou spis“ a uvedla, že v průběhu jejich soužití se jednalo pouze o hádky ze žárlivosti ohledně jeho vztahu s [jméno FO], že se poškozená chtěla obviněnému takto pomstít, že jí obviněný nikdy nevyhrožoval ani fyzicky nenapadal, taktéž chtěl, aby uvedla, že výpovědi některých svědků zejména [jméno FO] a [jméno FO] nejsou pravdivé, když se poškozená obávala následků křivé výpovědi, ubezpečoval ji, že se jí jako dosud netrestané matce kojence nemůže nic stát a že dostane maximálně podmínku, a nátlak na poškozenou činil také skrze nezletilé děti, kterým v dopisech sliboval rodinnou dovolenou s tím, že vše záleží na mamince, ať jí pohnou k tomu, aby se poškozená spojila s jeho obhájcem, přičemž se obviněný snažil v poškozené zcela účelově vzbudit soucit a pocit, že se změnil, že ji miluje, udržoval v ní naději, že se po propuštění vrátí k ní [právnícká osoba], uzná otcovství k nově narozenému dítěti jménem [jméno], že si poškozenou vezme a budou „[jméno FO]“, že jí pomůže s bydlením a že jejich soužití bude zcela jiné, než před jeho zadržením, což by poškozené významně pomohlo, čímž chtěl ale v poškozené pouze vzbudit ochotu vyhovět jeho požadavku se záměrem, aby byl nyní propuštěn z vazby a posléze případně zproštěn obvinění v dané trestní věci, neboť minimálně již v písemné žádosti o propuštění z vazby ze dne [datum] deklaroval svoji vůli při propuštění na svobodu žít se svou milenkou [jméno FO], ročník [rok], kterou považuje za svoji snoubenku, což také zopakoval v rámci vazebního zasedání dne [datum] a dále deklaroval v rámci telefonátů s [jméno FO] z vazby.

2. Za trestné činy pod body I.,1 až 5., a dále za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 2 tr. zákoníku uložil soud prvního stupně obžalovanému souhrnný trest odnětí svobody v trvání 7 let se zařazením do věznice s ostrahou, dále mu uložil trest propadnutí plastového bezpečnostního sáčku, jehož popis je ve výroku o trestu, dále mu uložil propadnutí 1 obojku barvy červeno-černé se světlým prošíváním, a podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku v rámci souhrnného trestu, zrušil výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Berouně ze dne [datum], č. j. [spisová značka], který byl obžalovanému doručen [datum] a zrušil i všechna další rozhodnutí navazující na tento výrok.

Pod bodem II.6., pak soud prvního stupně uložil obžalovanému samostatný trest odnětí svobody v trvání 2 roky se zařazením do věznice s ostrahou.

3. Kromě výroku o trestu obsahuje rozsudek soudu prvního stupně i výroky o nemajetkových újmách, kdy soud prvního stupně uložil obžalovanému nahradit všem nezletilým dětem, tedy [jméno FO], [jméno obžalovaného] a [jméno FO], každému z dětí na nemajetkové újme částku 150 000 Kč a dále úrok z prodlení z této částky jdou od [datum] ve výši 12,75% do zaplacení k rukám zmocněnkyně [tituly před jménem] [jméno FO]. Poškozené [jméno FO] pak obžalovaný je povinen zaplatit nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12,75% jdoucím od dne následujícího po právními moci rozsudku do zaplacení. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená [jméno FO] se zbytkem nároku odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Obžalovaný podal v zákonné lhůtě proti rozsudku odvolání, které směřuje již proti výroku o vině, s výjimkou výroku pod bodem I.3. rozsudku, s nímž souhlasí. Pokud jde o bod I.1., vytýká soudu prvního stupně, že nevyhodnotil situaci správně, že mívali s [jméno FO] vzájemné konflikty, k dětem obžalovaný přísnější, nicméně jeho přísnost nepřekročila přijatelnou mez, neboť děti maximálně plácnul přes zadek, popřípadě je nechal po krátkou dobu klečet 2 x do týdne. Rodinu pak řádně zajišťoval. Ze žádného důkazy nevyplývalo, že se měl žalovaného skutku dopustit, soud prvního stupně pochybil, pokud jej uznal vinným. Pokud jde o bod I.2., rovněž zde vycházel soud prvního stupně z nedostatečných důkazů, obžalovaný vysvětlil, že vyhrožoval pouze panu [jméno], poškozené [jméno FO] nikoliv, pokud vznesl výhrůžku v souvislosti se svým uvězněním, jednalo se výhrůžku, že raději skočí pod vlak. K bodu I.4., obžalovaný uvádí, že se jej nemohl dopustit, neboť fenu [jméno] věnoval panu [jméno], s nímž zůstala v kempu po odjezdu s dětmi. Je přesvědčen, že výpověďmi [jméno FO] a [jméno FO] ani výpovědi svědka [jméno], není je obhajoba vyvrácena. Pokud jde o bod I.5., nelze nadevší

pochybnost prokázat jeho úmysl poškozovat věřitele, vysvětloval, z jakého důvodu si nechal zasílat finanční prostředky na předmětný účet, nemohly být naplněny ani znaky skutkové podstaty maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Konečně pod bodem II.6., obžalovaný uvádí, že z ničeho nevyplývá, že by manipuloval poškozovanou [jméno FO] ve snaze ji přesvědčit, aby změnil svoji výpověď, svá obvinění stáhla, nebo uvedla, že jiní svědci nemluvili pravdu. Obžalovaný se rovněž odvolává proti výrokům o trestu, když za primární považuje, aby byl odsouzen za bod I.3., rozsudku, v němž prohlásil vinu, jinak měl být obžaloby zproštěn. I pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že obžalovaný je vinen ve všech bodech, považuje uložený trest v celkové délce trvání 7 let za nepřiměřeně přísný. U souhrnného trestu v trvání 7 let za skutky pod body I.1. až 5., sice prvostupňový soud v odůvodnění rozsudku vyjmenoval polehčující i přitěžující okolnosti, učinil tak, pokud jde o polehčující okolnosti pouze formálně, neobjasnil, jaké konkrétní úvahy jej vedly k uložení trestu již téměř při samé horní hranici zákonné trestní sazby. Trest je nepřiměřeně přísný a nedostatečně odůvodněný. Pokud jde o druhý trest, samostatný, i ten je nepřiměřeně přísný s ohledem na trest, jež mu byl uložený za ostatní skutky. S přihlédnutím k jeho osobním a rodinným poměrům bylo na místě uložit obžalovanému toliko podmíněný trest odnětí svobody a to pouze za skutek pod body I.,3., a trest propadnutí věci, ovšem výlučně k zajištěnému toxikomanskému vybavení. Nesouhlasí pak ani s adhézními výroky o náhradě nemajetkové újmy, první soud nezduvodnil, proč poškozovanému přiznal tyto konkrétní částky, jedná se o ryzí spekulaci prvostupňového soudu, není postaveno na jisto, zda dojde „k trvalým následkům“. Domáhá se toho, aby poškozování byli odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Navrhuje, aby soud druhého stupně zrušil napadený rozsudek, uznal jej vinným pouze v bodu I.3., obžaloby, v ostatním jej zprostil, uložil mu podmíněný trest odnětí svobody, trest propadnutí věci, dále aby poškozované odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

5. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal soud druhého stupně zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, v tom rozsahu, v němž jej obžalovaný napadá, tedy, pokud jde o výrok o vině, nezkoumal správnost výroku pod bodem I.3., jež obžalovaný nepopírá, zabýval se výrokem o vině v ostatních bodech, výroky o trestech, výroky o nemajetkové újmě, přičemž přihlížel k tomu, co odvolatel v odvolání uvedl.

6. Soud prvního stupně provedl procesně správným způsobem všechny důkazy, jež byly k posouzení věci třeba. Pokud zamítl návrhy na doplnění dokazování spočívající ve výsleších svědkyně [jméno] a svědka [jméno], rozhodně se nejedná o důkazy, bez nichž by nebylo možno v trestní věci rozhodnout, nejedná se o opominuté důkazy, neboť tyto důkazy jsou zcela zřejmě nadbytečné. Soud druhého stupně připomíná, že první soud se zabýval věcí velmi zevrubně, vyslechl celou řadu osob, z nichž ne, všechny vypovídaly v neprospěch obžalovaného, hodnotil tyto výpovědi, i ty skutečnosti, které obžalovanému prospívají a neusvědčují jej, tedy byl při hodnocení důkazů naprosto objektivní. Soud druhého stupně zdůrazňuje, že pokud jde o týrání, které se odehrává v domácím prostředí, jehož v drtivé většině případů nejsou přítomny další než domácí osoby, tento případ svých charakterem vybočuje, neboť je celá řada osob, svědků, kteří jsou schopni popsat jednání obžalovaného, byť nepatří přímo do úzkého rodinného okruhu osob, v němž se týrání odehrávalo. Za této situace je pak zřejmé, že obžalovaný, byť vehementně popírá svoji vinu, při konfrontaci s těmito důkazy, nemůže zpochybnit skutečnosti, které vyplývají z výpovědí poškozované a jejich společných dětí, neboť tyto skutečnosti jsou potvrzovány dalšími osobami, jež nepatří do úzkého rodinného okruhu, z tohoto pohledu je tedy výslech dalších dvou osob v tomto řízení naprosto bezpředmětný, protože stejně by nemohl přispět k tomu, že by bylo ve věci o vině rozhodnuto jinak. Nejedná se tudíž o opomenuté důkazy, nýbrž o důkazy nadbytečné, jež není třeba provést k tomu, aby bylo dosaženo spravedlivého a vyváženého rozhodnutí, toho již bylo dosaženo i bez výslechu navrhovaných svědků. První soud proto právem návrhy na doplnění dokazování zamítl.

7. Soud druhé stupně, pro větší názornost, započne svůj přezkum ohledně jednotlivých skutků od onoho posledního, kdy bylo záznamy telefonních hovorů naprosto jednoznačně prokázáno, že obžalovaný poškozovanou [jméno FO] manipuloval k tomu, aby stáhla svá obvinění zpět, aby se

dopustila nepravdivé výpovědi před soudem, aby vypovídala v jeho prospěch. Doslova ji naváděl, aby řekl, že jí nikdy nevyhrožoval, ani ji nenapadal, chtěl po ní, aby zpochybňovala výpovědi svědků [jméno] a [jméno FO]. Sliboval jí, že se o ni a o děti bude po propuštění starat, v rozporu s tímto slibem pak zároveň zpracovával i svědkyni [jméno FO], té naopak tvrdil, že bude žít s ní, dokonce toto uvedl v rámci vazebního zasedání u soudu [datum]. Právě s ohledem na toto jednání obžalovaného, které je naprosto objektivně doložitelné záznamy telefonátů, je možno tvrdit, že výpověď svědkyně [jméno FO] byla u hlavního líčení chováním odvolatele ovlivněna a že soud prvního stupně naprosto správně zhodnotil výpověď z přípravného řízení jako neovlivněnou, pravdivou, komplexní, autentickou, nehledě k tomu, že tato výpověď z přípravného řízení, jak bude dále rozvedeno, koresponduje a odpovídá ostatním důkazům, na něž soud prvního stupně odkazuje.

8. Obžalovaný se ve své výpovědi čelem nepostavil ani ke zjištění, že založil účet na svoji nezletilou dceru a něj v období od roku 2016 do roku 2024 nechal zasílat příjmy ze sociálních dávek a další peníze, soud prvního stupně správně dospěl k částech přesahující 1 500 000 Kč. Toto obžalovaný činil za stavu, kdy si byl vědom exekučních řízení proti své osobě, byl si vědom, že dluží částku cca 100 000 Kč, z rozhodnutí soudních exekutorů a dalších písemností byl poučen, že nesmí nakládat se svými finančními prostředky mimo běžnou správu, pokud tak činil, činil tak s jednoznačným úmyslem odklonit tyto peníze z dispozice exekutora a dluhy vůči svým věřitelům nesplatit. Tento úmysl obžalovaný popírá, stěží mu to však může být něco platné, když soud prvního stupně hodnotí komplexně důkazy písemného charakteru, jež má k dispozici.

9. O jeho naprosto volném nakládání s pravdou svědčí postoj obžalovaného k bodu v němž byl viněn z týrání psa [jméno]. Z výpovědi příslušníků rodiny je zcela zřejmé, že obžalovaný psa fyzicky trestal, kopal jej, házel jím, s ohledem na to, že často neměla dostatek potravin ani rodina, pes byl živěn více než skromně, což ostatně potvrzuje jeho váha, jež neodpovídá váze psa o stejné velikosti a věku, na což je poukazováno veterinárním vyšetřením. Není pak pochyb o tom, že obžalovaný psal uvazoval, omezoval jej v pohybu. Konečně je prokázána spolehlivě i finální záležitost, kdy psa uvázal ve volné krajině během srpnového dne a ponechal jej tam bez pomoci, s vědomím, že s ohledem na odlehlost místa a na počasí, jež panovalo, psa tímto vystavuje nebezpečí smrti. Tuto skutečnost obžalovaný popírá a tvrdí, že psa věnoval svému známému [jméno]. Jeho slova vyvrací sám svědek [jméno] a výmluvně jí vyvrací i jeho oba synové [jméno FO] a [jméno FO], kteří viděli, jak obžalovaný psa uvázal ke stromu a ponechal jej na místě. Pokud obžalovaný tvrdí něco jiného, je to jen ukázkou toho, jak je jeho výpověď nevěrohodná a jak obžalovaný zachází s fakty.

10. Soud prvního stupně pak naprosto správně posoudil i skutkový stav v bodech I.1., a I. 2., rozsudku. Pokud je bod I.1., rozepsán na několik stran textu, lze jen kvitovat snahu soudu, aby popsal co nejpodrobněji a nejvěrněji všechna jednání, jichž se obžalovaný na své rodině dopustil. Pravdivost skutkového popisu děje líčí nejenom poškozená [jméno FO] (soud druhého stupně, stejně první soud, se vypořádávají s tím, že tato svědkyně svoji výpověď vůči obžalovanému změkčovala, poté, co ji obžalovaný telefonicky opakovaně kontaktoval z výkonu vazby a přemlouval ji ke změně výpovědi). Soud prvního stupně přitom správně poukazuje na to, že výpověď poškozené z přípravného řízení odpovídá tomu, co o situaci v rodině vypovídali děti, [jméno FO], [jméno FO] a [jméno FO], odpovídá to i tomu, že celá řada dalších svědků, například se jedná o svědkyni [jméno FO], svědka [jméno], svědka [jméno], svědkyni [jméno], kdy svědci potvrzují výjimečně hrubé jednání obžalovaného k poškozené po dobu celého vztahu s ní, jak o tom poškozená mluví, potvrzují velmi vulgární nadávky používané obžalovaným vůči poškozené, potvrzují i jeho přístup k ní, kdy ji hrubě urážel, choval se k ní jako ke své služce, otrokyni, omezoval ji ve společenském kontaktu s jejím sociálním okolím. Z výpovědi samotné poškozené [právnícká osoba] pak plyne, že obžalovaný opakovaně poškozenou surově fyzicky napadl, zbil, opakovaně ji zbitou a bezmocnou ponechal ležet na podlaze, toliko ve společnosti nezletilých dětí, neposkytl jí pomoc a odešel. Jak již bylo zmíněno, tato zvláště surová napadení ze strany obžalovaného, i v době, kdy byla svědkyně [jméno FO] těhotná, potvrzují nezletilé děti,

jejich výpovědi potvrzují i detailní popisy skutku, dokonce až do té míry, že je z nich patrné, že obžalovaný nutil poškozenou v jednom případě sníst zkažené jídlo, jež zapoměla na topení, podobně je potvrzeno i to, že rodina často neměla peníze ani na ty základní potřeby a například svědek [jméno], jim vypomáhal až do té míry, že dětem nosil jídlo. Epizoda, která spočívá v tom, že obžalovaný si do společného obydlí rodiny, přivedl svoji milenku, vyplývá pak nejenom z výpovědi rodinných příslušníků, ale i z výpovědi svědkyně [jméno FO], která toto jednání obžalovaného potvrzuje, zbytečně k tomu dodávat, že takové chování bylo ve vztahu ke svědkyni [jméno FO] hrubě degradující a ponižující.

11. Soud druhého stupně poukazuje v odůvodnění svého rozhodnutí, které se vztahuje k výroky o vině, jen příkladem na některé důkazy a některé momenty z popisu skutkového stavu, jež jsou součástí rozsudku prvního soudu, jinak lze odkázat ve všem na to, co první soud do odůvodnění svého rozsudku uvedl, neboť toto je úplné, precizní, výstižné a není k němu co dodat. Soud prvního stupně hodnotil důkazy přesně v intencích § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, tedy jednotlivě, i v souvislostech. V odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně vypisuje obsah jednotlivých důkazů, soud popsal důkazy, které provedl, co z nich zjistil, jak tyto skutečnosti zhodnotil, v podrobném odůvodnění přiřazuje jednotlivé důkazy, i důkazy v souhrnu, k jednotlivým momentům ze skutkového stavu, tak jak je popsán. S výpovědí obžalovaného jako s celkem, i v jednotlivostech, se soud prvního stupně vypořádal, právem jí neuvěřil, neboť tato je v kontradikci téměř se všemi ostatními důkazy, jež byly provedeny. První soud přílehavě poukazuje na ty momenty, v nichž byla výpověď obžalovaného vyvrácena a na ty důkazy, které výpověď obžalovaného vyvracejí. Závěrem nutno uzavřít, že soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav věci a po této stránce mu není co vytknout.

12. Soud druhého stupně aproboval i právní kvalifikaci, jež soud prvního stupně přiřadil k jednotlivým důkazům. Pod bodem I.1., je zřejmé, že obžalovaný dlouhodobě neplnil svoji povinnost vůči nezletilým dětem, neboť neposkytoval dětem dostatečnou výživu, byly zde jiné osoby, které plnily částečně tuto vyživovací povinnost za něj, tím, že dětem poskytovaly jídlo a tak od dětí odvracely nebezpečí nouze, jako svědek [jméno], popřípadě tím, že poskytovaly půjčky svědkyni [jméno FO], když tato neměla na jídlo [právnícká osoba], jako svědkyně [jméno FO]. Obžalovaný přitom byl ten, který řídil finanční záležitosti rodiny, přinejmenším v tom smyslu, že měl možnost disponovat penězi, které vydělal a které získal ze sociálních dávek pro rodinu, všechny tyto peníze pak nechal posílat na účet nezletilé [jméno FO], o určení peněz rozhodoval on, je zřejmé, že byt' měl tyto prostředky k dispozici, své vyživovací povinnosti ve vztahu k dětem řádně neplnil. Stejně tak je nutno říci, že bylo bezpochyby prokázáno, že obžalovaný dlouhodobě týral svoji družku [jméno FO], choval se k ní bezprecedentně ponižujícím způsobem, fyzicky ji bil, omezoval, činil tak dlouhodobě, v rozmezí delším než 10 let, tato dlouhodobost vyplývá z výpovědi členů rodiny a dalších svědků. Přílehavá je právní kvalifikace tohoto jednání jako zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku. Obžalovaný své jednání směřoval i proti svým vlastním dětem, když je nepřiměřeně trestal, bil, používal vůči nim hrubých výrazů, které z daleka přesahují slovník, jež obvykle adresovaný ze strany rodičů dětem, nutil je za trest klečat na kolenu, v neposlední řadě však je týral tím, že před nimi opakovaně ponižoval, bil, urážel jejich matku, dokonce ji napadl v době, kdy byla těhotná. I toto jednání je třeba považovat za psychické týrání adresované nezletilým dětem, byt' je postihovalo nepřímo, nicméně na jejich běžný život mělo zřejmě větší dopad a zanechá na nich větší následky než týrání fyzické, jehož se obžalovaný dopustil na nich samotných. Obžalovaný tak naplnil i všechny znaky skutkové podstaty zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. c), d) tr. zákoníku, když je nepochybné, že vzhledem k počtu dětí páchal tento trestný čin na více osobách. Jestliže pod bodem I.2., obžalovaný adresoval pohružku smrti poškozené a dal ji do souvislosti i s tím, aby poškozená na policii neoznámila, že se na ní dopouští násilí, naplnil tak znaky skutkové podstaty přinejmenším přečinu nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, je nepochybné, že v tomto období byla poškozená těhotná, což tvoří znaky kvalifikované skutkové podstaty zmiňovaného trestného

činu. Pokud jde o bod I.3., toto jednání obžalovaného bylo rovněž prokázáno, nejenom tím, co řekl, rovněž tím, co uvedla poškozená, naplňuje pak všechny znaky skutkové podstaty přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku. Soud prvního stupně správně kvalifikoval i bod I.4., rozsudku, neboť bylo prokázáno, že obžalovaný surově psa týral a završil své jednání tím, že psa uvedl do podmínek, kdy bylo možno očekávat smrt zvířete a s tímto následkem byl obžalovaným přinejmenším srozuměn, byť k němu nedošlo, proto toto jednání zůstalo ve stádiu pokusu ve vztahu ke zločinu týrání zvířat dle § 302 odst.1, 2 písm. a), 3 písm. b), c) tr. zákoníku. Skutek pod bodem I.5., pak je právně kvalifikováno jako pokračující přečin poškození věřitele dle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, obžalovaný si byl vědom, že dluží větší částku peněz, věděl i komu tyto peníze dluží, byl si vědom toho, že je proti němu vedeno exekuční řízení, věděl, že nesmí nakládat se svými penězi mimo běžnou jejich správu, přesto peníze umístil na účet své nezletilé dcery, tím jednak ukryl před svými věřiteli, jednak jej odstranil z dosahu soudního exekutora, který je v rámci exekuce nemohl postihnout. Obžalovaný pak naplnil v bodu I.6., pokračující přečin maření spravedlnosti podle § 347a odst. 2, 3, písm. a), b) tr. zákoníku, neboť opakovaně úmyslně působil na svědkyni [jméno FO], aby se dopustila křivé výpovědi, chtěl tím pro sebe dosáhnout prospěch v rámci trestního řízení, svědkyni [jméno FO] pak lživě sliboval, když svoji výpověď změnil v jeho prospěch, že se bude starat oni a rodinu a bude se chovat jinak, než dříve, tedy jí sliboval prospěch z jednání, k němuž ji nezákonně přemlouval.

13. Na správný a zákonný výrok o vině pak navazuje i správný a zákonný výrok o trestech jež byly uloženy. Soud prvního stupně důvodně akcentoval datum [datum], kdy byl obžalovanému za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 2 tr. zákoníku doručen trestní příkaz Okresního soudu v Berouně z [datum], sp. zn. [spisová značka]. Všechna trestná činnost obžalovaného spáchaná před tímto datem tak spadá do souběhu s trestním činem, který byl posouzen v trestním řízení, jehož se trestní příkaz týká. Soud prvního stupně proto důvodně ukládal za body I.1., až 5., trest souhrnný a za bod I.6., trest samostatný.

14. Pokud pak jde o druh a výměru trestů, jež byly zvoleny prvním soudem, byť se zvláště první trest může jevit jako poněkud přísnější, nelze je považovat za nepřiměřeně přísné. Pokud jde o obžalovaného, absentují prakticky jakékoliv polehčující okolnosti. Obžalovanému není možno přiznat dosavadní vedení řádného života, neboť již v minulosti projevil sklony jak k násilnému jednání, tak k nerespektování zákonných norem a rozhodnutí, která jsou na základě takových zákonných norem vydávána. Pokud obžalovaný doznává jednání pod bodem I.3., jde pouze o zanedbatelnou část jednání, pro která byl odsouzen, v ostatních případech svoji vinu vehementně popírá, což je sice jeho právem, zbavuje se však jediné polehčující okolnosti, která připadá na jeho straně v úvahu, tedy přihlídnutí k určité sebereflexi a kajícínosti na spáchanými trestnými činy (ani jedno však obžalovaný neprojevil). Jinak již ve věci panují jen závažné přitěžující okolnosti svědčící proti obžalovanému. Souhrnný trest je mu ukládán za celkem 11 trestných činů, z toho 3 zločiny. Pokud u takového počtu trestných činů první soud nezvažoval možnost užití asperančního práva, které mu dává § 43 tr. zákoníku a uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trestní sazbě stanovené pro nejzávažněji trestný, trestný čin, tedy držel se absorpčního pravidla, co se týká trestní sazby, v níž se při ukládání souhrnného trestu pohyboval, rozhodně nepostupoval nepřiměřeně přísně. Obžalovaný se trestné činnosti dopouštěl dlouhodobě, v rozmezí delším než 10 let, což je závažným faktem, pro který je mu třeba uložit již citelný a přísný trest, taková dlouhodobost mnohonásobně převyšuje dlouhodobost vyžadovanou soudní praxí k tomu, aby trestný čin byl posuzován v kvalifikované skutkové podstatě. Ke své družce, dětem, i domácímu zvířeti, se obžalovaný choval emočně oploštěle, brutálně, surově, násilí, jehož se na nich dopustil ať již se jedná o násilí fyzické nebo psychické, výrazně vybočuje z hranic obvyklého násilí, které je pachateli v případech trestné činnosti obdobné právní kvalifikace běžně užíváno. U všech trestných činů, jejichž předmětem bylo týrání, je třeba nepřiznivě vůči obžalovanému zvážit jejich surový a velmi nevybíravý způsob spáchaní. Obžalovaný sice bagatelizuje případně

psychické následky a nezletilých dětech do budoucnosti, minimálně je však evidentní, že pokud dlouhodobě ukazoval svým nezletilým dětem, svým vlastním negativním příkladem, jak se chovat k matce svých dětí, nota bene v období, kdy byla těhotná, lze velmi pravděpodobně očekávat, že toto děti psychicky citelně poznamenalo nejen v přítomnosti, ale i že je to poznamená do budoucna a že to, minimálně podle obvyklých psychologických závěrů, ovlivní jejich vlastní modelové chování, až se v budoucnu stanou partnery, manžely a rodiči dětí. Soud druhého stupně proto nepovažuje souhrnný trest ve výměře 7 let odnětí svobody se zařazením do věznice s ostrahou za nepřiměřeně přísný, naopak tento trest je odůvodněn všemi přitěžujícími okolnostmi, na něž první soud a následně i druhý soud odkazují. Takový trest je podmíněn závažností trestné činnosti, která byla posuzována, co do obsahu, neboť popsané jednání obžalovaného, jak je třeba zopakovat je závažnější, než tomu bývá v případech u obdobných právních kvalifikací, kromě toho se jedná o dlouhou řadu trestných činů, posuzovaných v souběhu, tím spíše, že jsou posuzovány i tři zločiny, tedy druhově přísněji postihnutelná trestněprávní jednání. Soud prvního stupně pak ukládal důvodně trest propadnutí věci ve vztahu k zajištěným drogám, neboť jde o nástroj užitý k páčání trestné činnosti. Užití stejného zákonného ustanovení k propadnutí věci ve vztahu k psímu obojku poněkud pokulhává, neboť psí obojek je věcí denní potřeby a není věcí obecně nebezpečnou ze své povahy, nicméně obžalovaný byl odsouzen i za trestný čin spočívající v týrání zvířete, obojek byl tedy součástí tohoto trestně právního jednání v tom smyslu, že měl udržet psa uvázaného na místě, kde ho obžalovaný nechal zemřít, věc je ve vlastnictví obžalovaného, nic tedy nebránilo uložení trestu propadnutí této věci.

15. Jestliže soud druhého stupně posuzoval trest samostatný uložený za poslední z deliktů, bylo třeba negativně zhodnotit, že obžalovaný spáchal tento delikt ve snaze zakrýt všechny ostatní delikty předešlé, je třeba zhodnotit vypočítavost a záluďnost, s níž postupoval vůči poškozené [jméno FO] a svědkyni [jméno FO], kdy oběma ženám současně potvrdil společnou budoucnost, přitom si byl vědom toho, že toto činí účelově a že chce dosáhnout pouze nejlepšího postavení v rámci trestního řízení, jež je proti němu vedeno. Toto významně vypovídá o celkové morální pokleslosti obžalovaného jako člověka. V tomto kontextu také odvolací soud chápe vyjádření obžalovaného u odvolacího řízení, že se chce vrátit ke své družce a dětem, aby zase spořádaně žili jako rodina, nutno si uvědomit, že z provedených důkazů vyplývá, že obžalovaný se svojí rodinu nikdy spořádaně nežil, nýbrž prakticky od počátku soužití s poškozenou [jméno FO] tuto omezoval a týral a stejně se tak choval i k jejich společným dětem, stěží si tak představit, že pokud by nyní prostřednictvím manipulace svědkyni [jméno FO] dosáhl svého cíle a mohl obnovit své soužití s rodinou, že by se k nim choval jinak. Soud prvního stupně za poslední trestný čin uložil trest přiměřený, ani tento trest není nepřiměřeně přísný, pro výkon tohoto trestu obžalovaného zařadil do příslušného typu věznice, zde není prvému soudu co vytknout.

16. Obžalovaný pak je povinen uhradit poškozeným na nemajetkové újmy, pokud jde o děti, každému 150 000 Kč s úroky a pokud jde o poškozenou [jméno FO] částku 100 000 Kč s úroky. Soud druhého stupně má za to, že již dostatečným způsobem vylíčil, že tento případ se svojí závažností jednání obžalovaného významně vymyká případům jiným, pokud jde o případy týrání osob žijících ve společném obydlí a osob, které jsou svěřeny pachatelům do péče. V tomto ohledu je pak třeba hodnotit odkaz na jiné případy, pokud jde o výši nemateriální újmy, jež byla přiznána. Soud druhého stupně není toho názoru, že by se částky přiznané soudem prvního stupně vymykaly z průměru částech, jež jsou přiznávány v ostatních trestných řízeních, pokud jde o právní kvalifikaci, jež je užitá v tomto konkrétním případě, s tou výhradou, že většinou jsou tyto částky přiznávány za jednání pachatelů poměrně méně intenzivní, než je nyní posuzované. Soud druhého stupně má za to, že první soud nevybočil z obvyklé soudní praxe ani při rozhodování o nemajetkové újmy, správně popsal, čemu všemu byly osoby, jímž je právo na nemateriální právo v trestním řízení přiznáno, podrobeny, co musely vytrpět, jak to zasáhlo do jejich osobní psychické i fyzické integrity, v tom smyslu, že musely nezákonné jednání

obžalovaného strpět, již z povahy věci tedy není možno říci, že by jim byly přiznány přemrštěné a nepřiměřené částky na jejich nárocích.

17. Soud druhého stupně neshledal odvolání obžalovaného důvodným ani v jedné jeho části, proto je podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat dovolání do 2 měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně z důvodů uvedených v § 265b) tr.ř. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Praha 20. února 2025

JUDr. Ladislav Koudelka Ph.D.
předseda senátu